

مدال‌هایم را جاودانه کردم

روایت عاشقی کشتی گیرمازندرانی که به اهدای مدال‌هایش در مشهد ختم شد

● **زهرا زنگنه / باز هم سفر، باز هم مشهد و باز هم زیارت، این بار اما با چاشنی سپاس!** از ۸۰۰ کیلومتر آن طرف تر آمده، از شمال به شرق کشور، خستگی راه برای او معنایی ندارد، ورزشکار است و شوق زیارت دارد. سپیده، افتخار آفرین است، نامش، با مدال گره خورده و زور بازویش با پیروزی! پشتکارش بین خانواده و دوست و آشنا بازنده است، به همان اندازه که توکلش به خدا قوی است و ارادتش به امام رضا^(ع) زیاد. در هر رقابتی که پامی گذارد، به حدی در تشک انرژمی می گذارد که خودش را به دور نهایی برساند و یک مدال درو کند. حالا راه مشهد را در پیش گرفته است تا مدال‌هایش را تقدیم کسی کند که از نظر سپیده بابایی صاحب اصلی مدال‌هاست. او آمده تا مانند خیلی از گوش شکسته‌ها، مدال افتخارش را به موزه آستان قدس رضوی اهدا کند و از امام مهربانی‌ها تشکر کند.

دیر شروع کردم، اما به مدال رسیدم

سپیده بابایی متولد ۲۴ بهمن ۱۳۶۸ در قائم شهر و عضو تیم ملی کشتی آلیش زنان ایران است. آن‌ها که یک روز بیخ گوشش می گفتند نرو دنبال کشتی، نتیجه نمی گیری، حالا کنارش می ایستند و با مدال‌هایش عکس می گیرند. شاید هر کسی جای دختر قائم شهری بود راه کشتی را در پیش می گرفت، پدر، سپیده، برادر و دایی اش کشتی گیر بوده‌اند و برادرش با لباس تیم ملی در عرصه‌های بین‌المللی درخشیده است. در چنین خانواده ورزشکاری رفتن سمت کشتی ساده‌ترین انتخاب است. داستان سپیده و دایره طلایی دیر شروع شد، اما پر بار شروع شد. او تعریف می کند: ۲۴ سال داشتم، بچه دار بودم و تصمیم گرفتم سمت کشتی بروم، خیلی‌ها می گفتند برای تو دیر است، اما کار را با تمرین زیاد و حرفه‌ای شروع کردم و در ۲۶ سالگی اولین مدال طلایم را گرفتم.

کسب موفقیت و مدال برای سپیده مهم است، اما او اولویت‌های دیگری هم دارد. «خانواده‌ام حمایت‌های زیادی از من داشته‌اند، به ویژه پدرم. بنابراین مایه خوش حالی من است که وقتی مدال می گیرم خوش حال‌ترین آدم‌ها خانواده‌ام هستند. آن‌ها که لذت ببرند من هم در اوج شادی‌ام. قبلاً این تجربه را در جایگاه خواهر یک ورزشکار قهرمان داشته‌ام و می دانم وقتی مدال قهرمانی می گیری خانواده‌ات از خودت خوش حال تر هستند.»

به پدرم قول قهرمانی دادم

کشتی با کمر بند یا همان کشتی آلیش رشته تخصصی کشتی گیر مازنی تیم ملی است. اوسه سال پس از شروع کشتی به تیم ملی رسید و مسابقه بسیار داد تا کارنامه ورزشی اش را روز به

روز پر بارتر کند.

او در باره کشتی آلیش می گوید: این رشته بسیار شبیه کشتی با چوچه در خراسان بزرگ است. یک کمر بند دارد که کشتی گیران باید ببندند. کشتی گیران آلیش در هر دو سبک فرنگی و آزاد کشتی می گیرند و به همین دلیل سختی‌های زیادی را تجربه می کنند، چرا که تمرینات فشرده‌ای را در دو سبک پشت سر می گذارند. پرداختن به زندگی متأهلی و سرگرم شدن به امور فرزندداری، پیش رفتن در مسیر ورزش حرفه‌ای را سخت می کند، اما همیشه آدم‌هایی هستند که موانع بزرگ زندگی را کنار بزنند و راه جدیدی بسازند. آدم‌هایی از جنس سپیده. او تعریف می کند: من در نوجوانی یک قول به پدرم داده بودم و باید آن قول را عملی می کردم. وقتی تلاش‌هایم را می دیدم که تا چه اندازه برای من وقت می گذارد و دغدغه موفقیت من را دارد قول دادم در پاسخ محبت‌هایش قهرمان ایران و آسیا شوم، به تحقق این قول که فکر می کردم سختی‌های مسیر به چشم نمی آید و نتیجه‌اش شد چندین و چند مدال.

تقدیم امام رضا(ع)

از مسابقات معتبر بین‌المللی گرفته تا قهرمانی قاره کهن را حاضر شده و طلا و نقره و برنزی بوده که به ویتروین افتخاراتش اضافه کرده است. او تا کنون به کسب هفت مدال بین‌المللی و آسیایی موفق شده است. مدال‌هایی که هر کدام داستان خودش را دارد. از زمان شروع اردو گرفته تا بازگشت و استقبال. اما امروز یک داستان متفاوت سپیده را به مشهد و موزه آستان قدس رضوی کشانده است، داستان یک مدال!

او با تجربه متفاوتی در مسابقات کشتی بانوان ۲۰۲۲ قرقیزستان حضور داشته است. ساعت دوازده شب مسابقه‌اش در بخش آزاد

تمام می شود. برای شرکت در مسابقات فرنگی باید تا صبح فردا و قبل از ساعت ۵ خود را به وزن مناسب برساند. یعنی چهار کیلو کاهش وزن در یک شب تا صبح. اینجاست که مانند خیلی از مراحل زندگی اش به شاه خراسان متصل می شود. خاطره آن شب را با لبان لرزان و چشم‌های گریان می گوید: تمام آن چند ساعت را دیدم و نام امام رضا^(ع) را زیر لب داشتم. گرم به گرم را با توسل به ایشان کم کردم. همان شب با امام قرار گذاشتم که لطفشان در خاطر من می ماند.

ماحصل آن مسابقات شد یک مدال نقره دیگر در کارنامه ورزشی سپیده بابایی. او یک بار دیگر سر قولش مانده است و به واسطه آنکه حضرت رضا^(ع) آن شب صدایش را شنیده‌اند. آمده تا آن مدال را تقدیم ایشان کند. مدالی که به عقیده سپیده متعلق به حضرت است.

کاپیتان تیم ملی کشتی بانوان کشورمان می گوید: این مدال با ارزش‌ترین مدال من است، چون برای به دست آوردنش سختی زیادی کشیدم و در مسابقات معتبری آن را کسب کردم. امروز دوست دارم بهترین دستاورد ورزشی ام را تقدیم حضرت کنم.

اینجا مدال‌هایم می ماند

«من از همان کودکی ارادت خودم به حضرت رضا^(ع) را یافته بودم. پدرم من را چندین بار به مشهد آورده بود. این جملاتی است که سپیده در حال و هوایی احساسی و پس از اهدای مدال بین‌المللی قرقیزستان و قهرمانی آسیا به زبان می آورد. او تعریف می کند: من امروز چیزی اهدا نکردم، بلکه این مدال را به صاحبش برگرداندم. چون این مدال‌ها و این افتخارها را از توجه امام رضا^(ع) دارم.

سپیده بابایی با اهدای مدال به موزه آستان قدس، پاسخ یک

کسب مدال نقره
مسابقات قهرمانی
آسیا قزاق کوراش
ازبکستان
۲۰۲۳

کسب مدال نقره
مسابقات قهرمانی
آسیا کشتی آلیش کلاسیک
ازبکستان
۲۰۲۳

کسب مدال نقره
مسابقات قهرمانی
آسیا کشتی آلیش
کلاسیک قرقیزستان
۲۰۲۲

کسب مدال نقره
مسابقات قهرمانی
آسیا کشتی آلیش آزاد
قرقیزستان
۲۰۲۲

کسب مدال طلا
مسابقات جهانی
کشتی آلیش
کلاسیک در ترکیه
۲۰۲۱

کسب مدال برنز
مسابقات جهانی
کشتی آلیش آزاد در
ترکیه
۲۰۲۱